(క్రిందటి సంచిక నుంచి కొనసాగింపు)

జరిగిన కథ

జరిగిన కథ: వంశీ, మహతి చిననాటి స్నేహితులు. ఒకే ఊళ్లో ఉంటారు. వంశీ, సీమల సంసారంలో వింత సంక్షోభం రగులుతూ ఉంటుంది. మహతికి రూమ్మేట్ గా మహతి, వంశీల చిన్నప్పటి మరో స్నేహితురాలు గౌతమి వస్తుంది. ముగ్గురూ కలిసి వంశీ అమ్మమ్మగారి ఊరు రావిపాడు వెళ్ళి జాతర చూసి వస్తారు. సీమ తో ఇక సరిపడదని వంశీ నిర్ణయించుకుంటాడు. మహతి ఆనంద్ తో లివిన్ రిలేషన్ షిప్ కి సిద్ధమవుతుంది. గౌతమి వంశీని ఆకర్షిస్తుంది. వంశీకి ఆమె వెళ్ళిపోబోతోందని మహతి ద్వారా తెలుస్తుంది.

14

"... rog ho jaaye.. usko bhool naa behtar.." కూనిరాగం తీస్తున్నాడు ఆనంద్.

కిచెన్ ప్లాట్ ఫాం ని ఆనుకుని నిలబడి పొంగబోతున్న పాలని దీక్షగా చూస్తున్నాడు వంశీ.

"లాస్ట్ సమ్ వేర్?" ఆనంద్ చిరునవ్వుతో వంశీని కదిలించాడు.

"**ప్చ్...** డాక్టర్లే రోగాల్ని మర్చిపోమంటే ఎలాగా అని." వంశీ సన్నగా నవ్వాడు.

"హహ్హా.. ! పాటల్ని కూడా ఫిల్టర్ చేసుకోవాలయితే!"

ఆనంద్ కాగిన పాలని కప్పుల్లోకి వంపి పంచదార డబ్బా అందుకోబోతూండగా "వంశీకి పాలు. కాఫీ మనిద్దరికే.." అంటూ మహతి కిచెన్ లోకి వచ్చింది.

"హాయ్.. నువ్వు నాకు థాంక్స్ చెప్పాలి. మీ ఫ్రెండ్ రోడ్ మీద నిలబడి నిన్ను తిట్టకుండా కాపాడినందుకు. అయినా గెస్ట్ ని రమ్మని నువ్వు ఇంట్లో లేకపోతే ఎలా! నేను వచ్చేసరికి గుమ్మంలో నిలబడి ఉన్నారు పాపం."

వంశీ గలగలా మాట్లాడుతున్న ఆనంద్ ని పరీక్షగా చూశాడోసారి.

"Sorry guys!! సగం దూరం వచ్చేసాక మా ప్రొఫెసర్ కాల్. వెనక్కి వెళ్ళాల్సి వచ్చింది. ట్రాఫిక్.. అయినా నువ్వు ఆన్ ది డాట్ వచ్చేస్తావని నాకేం తెలుసూ! వచ్చేస్తానులే అనుకున్నాను." వంశీ వైపు చూస్తూ చెప్పింది. వంశీ నవ్వి ఊరుకున్నాడు.

"మొహం కడుక్కునిరా.. టైర్డ్?" ఆనంద్ చాలా మామూలుగా మహతి నుదుటి మీదకి పడుతున్న ముంగురులు సర్దాడు. వంశీ ఇబ్బంది దాచుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూ హాల్లోకి కదిలాడు.

***

"ఏం ఆలోచించావు? తనతో మాట్లాడుతావా అయితే? ఇక్కడికి రమ్మననా?" సోఫాలో వంశీ పక్కనే కూర్చుంటూ అడిగింది మహతి.

"ఏం మాట్లాడను మహతీ..?" వంశీ కళ్ళలోని ప్రశ్నలో నిజాయితీ.

"చెప్పు.. నీకేమనిపిస్తోందో చెప్పు. తనేమనుకుంటోందో అడుగు. ఆపై ఏం చెయ్యాలో నిర్ణయించుకోవచ్చు. నీ ఫీలింగ్స్ నిజమైనవయినప్పుడు.. తనకి తెలియకుండా దాచడం ఎందుకు?"

"ఉహు.. అన్నీ చెప్పాక 'అయితే ఇప్పుడేం చేద్దామనుకుంటున్నావ్?' అని తను అడిగితే నా దగ్గర సమాధానం లేదు మహతీ. అది న్యాయం కాదు. అయాం నాట్ సింగిల్. పీరియడ్."

"అబ్బా.. కట్ ద క్రాప్! వెళ్ళిపోతోంది వంశీ. ఊరు వదిలి వెళ్ళిపోతోంది. ఫోన్లూ, మైల్స్ లో జరిగేవి కావు కొన్ని కొన్ని. ఇది రైట్ టైం. ఇప్పుడే ఎందుకూ అని అడక్కు. ఇంట్యూషన్."

"మహీ.. " వంశీ ఏదో చెప్పబోతూ ఆనంద్ వచ్చేసరికి ఆపేసాడు.

"డిన్నర్ బయటేనా?" బయటికి వెళ్ళేందుకు రెడీ అయి హాల్లోకి వచ్చిన ఆనంద్ ని అడిగింది.

"యెస్. మీటింగ్ ఉంది. టెన్ అవుతుంది. చేంజ్ చేసుకుందామనే వచ్చా ఇంటికి." అంటూ వంశీని చూసి "నైస్ మీటింగ్ యూ వంశీ! " అని చెయ్యి జాపాడు.

"లైక్ వైజ్.." లేచి షేక్ హేండ్ ఇచ్చాడు వంశీ.

సోఫాలో కూర్చున్న మహతి దగ్గరగా వంగి, బుగ్గమీద ముద్దు పెట్టుకుని, చెయ్యి నొక్కి బై చెప్పి బయటికి నడిచాడు ఆనంద్. గాలిలో పర్ఫ్యూమ్ అలుముకుంది. కళ్ళకి జరజరా పాకిన ఒకరకమైన భావాన్ని అణుచుకోవాలని విశ్వప్రయత్నం చేస్తున్నాడు వంశీ. కట్ అయిన టాపిక్ ని మళ్ళీ ఎత్తుకుంది మహతి.

"గౌతమిని ఇక్కడికి రమ్మని పిలుస్తాను. 'వీకెండ్ వెళ్ళిపోతున్నావు కదా.. డిన్నర్ కి రమ్మని'. ఆనంద్ కూడా లేదు కదా. ఏం?" ప్లాన్ వేసేస్తోంది.

"ఓయ్.. చెప్తూంటే నీక్కాదా మహీ? ఏమిటిది చిన్నపిల్లలా? అయినా తనకేం ఖర్మ. ఇదేమైనా రాజుల కాలమనుకున్నావా జనాలు రాజుగారికి ఇద్దరు రాణులు అని చెప్పుకోడానికి? రాళ్ళిచ్చుక్కొడతారు." చిరాకు దాచుకోలేదతడు.

"అయినా తనేమనుకుంటోందో తెలిస్తే..." పంతంగా అదే మాట వల్లిస్తోంది.

"షటప్ మహతీ. ఇంకాపు. అందరి లైఫ్ నీలా ఉండదు. ఇట్స్ కాంప్లికేటెడ్.." గభాలున అనేసి, తత్తరపాటుగా తన మొహంలోకి చూశాడు. మహతి మామూలుగా ఉంది. కళ్ళలో అదే అమాయకత్వం, పంతం.

"క్రైమ్ అది. అయినా తనకీ లైఫ్ ఉంది." మళ్ళీ తనే అన్నాడు.

"లేదు వంశీ." స్థిరంగా చెప్పింది మహతి.

అర్థం కానట్టు చూశాడు.

"తనకి లైఫ్ లేదు. ఒంటరిగా ఉండిపోదామని నిర్ణయించేసుకుందెప్పుడో. కానీ తనకి తెలియకుండానే నీకు అట్రాక్ట్ అయిందేమో అనిపిస్తోంది. ఇప్పుడు నువ్వు ఒక్క అడుగు ముందుకు వేస్తే మీ ఇద్దరి లైఫ్ మరోలా ఉండే అవకాశం ఉంది. అట్ లీస్ట్ గివిట్ ఎ ట్రై!"

"వాట్? పెళ్ళి చేసుకోదా? ఏం?"

"గౌతమి పెళ్ళి పీటల దాకా వచ్చి ఆగిపోయింది. ఇక ఆ చాప్టర్ తన లైఫ్ లో లేదని డిసైడైపోయింది తను."

"పిచ్చేంటి? ఏమయిందసలు?" అయోమయంగా అడిగాడు.

"ఇవేవీ ఎవరితోనూ చెప్పకూడని విషయాలు. తన పర్సనల్. కానీ.. చెప్తేనే బెటరేమో అనిపిస్తోంది. ఏం లేదు వంశీ.. నీకూ, సీమకీ ఓ కూతురుంటే.. తన లైఫ్ ఎలా ఉంటుంది? గౌతమిదీ అచ్చం అలాంటి పరిస్థితే. తన పెళ్ళి కుదిరాక ఏదో చిన్న

గొడవయిందట.. వాళ్ళమ్మ గారు దాన్ని చాలా పెద్దది చేసేశారు. 'తల్లే ఇలా ఉంటే కూతురెలా ఉంటుంది?' అని పెళ్ళి కేన్సిల్ చేసేసుకున్నారు వాళ్ళు. గౌతమి చాలా హర్ట్ అయింది."

"అందుకని ప్రపంచంలో ఇంకెవరూ దొరకరా? ప్రతీవాడూ ఇదే మాట అంటాడా? హౌ సిల్లీ.."

"అనకపోవచ్చు. ఒక్కసారి ఆలోచించు. మూడేళ్ళకే ఇంత విసిగిపోయావే.. ఇరవై రెండేళ్ళు భరించింది తను. అఫ్కోర్స్.. కూతురిగానే. కానీ.. ఎవరి కోటా కష్టాలూ, చిరాకులూ వాళ్ళకి ఉంటాయి కదా! రిస్క్ తీసుకునో, తనంతట తను వెతుక్కునో పెళ్ళి చేసుకుందే అనుకో.. ఏమవుతుందో ఎవరికి తెలుసు? అదీ తన పాయింట్. ఒక ఫెయిల్డ్ మేరేజ్ కి ఫలితం తను. చిన్నతనం మామూలుగా గడిచి ఉండదు. మనకీ తెలుసుగా.. బాగా చిన్నప్పుడు వాళ్ళ పెదబాబాయ్ దగ్గరే ఉంది. నీకు గుర్తుందా? ఎప్పుడూ వాళ్ల ఇంటికి ఎవరినీ పిలిచేది కాదు. ఇంట్లో ఎన్ని చూస్తూ పెరిగిందంటావ్! 'వెధవపెళ్ళి.. లేకపోతే చచ్చిపోతామా?' అని కోట్లమంది అనుకుంటారు. అలాగే తనూ విసిగిపోయింది. ఇకచాలు అనేసుకుంది. వంశీ.. నువ్వన్నావు చూడు.. పెళ్ళి లాటరీ అని. నువ్వు ఆడి గెలుచుకోలేకపోయావు. నేను లాటరీ టికెట్ కొనలేదు అని నన్ను నేను మభ్యపెట్టుకుంటున్నాను. తను.. కొనడానికే భయపడుతోంది. As simple as that."

చాలాసేపు ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయాడు. చటుక్కున ఏదో స్ఫురించి మహతి వైపు చూశాడు.

"యెస్.. నీ గురించి తనకి తెలుసు. ఇట్స్ ఎంబరాసింగ్! నేను చెప్పలేదు." గబగబా చెప్పేసింది.

"ఎలా??" వంశీ మొహంలో బోలెడు ప్రశ్నార్థకాలు.

"ఇట్స్ టూ మచ్ ఫర్ యూ! కానీ.. నీకు తెలియడమే మంచిది. ఆ మధ్య మేమిద్దరం లక్ష్మీ నగర్ లో ఓ బొటీక్ కి వెళ్ళి వస్తూంటే.. సీమ కనిపించింది."

"అబ్బా... " వంశీ కణతలు రాసుకుంటూండిపోయాడు.

మహతి లేచి కిచెన్ లోకి వెళ్ళి మంచినీళ్ళు పట్టుకొచ్చింది. వద్దన్నట్టూ తలూపి కళ్ళు మూసుకుని సోఫాలో వెనక్కివాలి అలా ఉండిపోయాడు చాలాసేపు.

***

ఇల్లు తాళం వేసుకుని బయటికి వచ్చి నడుస్తున్నారిద్దరూ.

"ఆకలేస్తోంది." చెప్పాడు.

"నాక్కూడా.. నువ్వేమో ఏదో ఆలోచిస్తున్నావని చెప్పలేదు కానీ.. దారుణమైన ఆకలి. ఇక నావల్ల కాదు. ఏదో ఒకటి తిందాం అర్జంట్ గా.." చెప్తున్న మహతి వైపు నొచ్చుకుంటూ చూసి గబగబా ఎదురుగా కనిపిస్తున్న చాట్ బండీ వైపు నడిచాడు.

"Was she too harsh?" చాట్ ప్లేట్ ఖాళీ చేస్తున్న మహతిని అడిగాడు ఇంక ఆపుకోలేక.

తలెత్తి చూసి చెప్పింది. "మర్చిపో.. డిటైల్స్ అనవసరం. నీకు చెప్పద్దని ఇద్దరం అనుకున్నాం. నేను చాలా హర్ట్ అయ్యానారోజు. గౌతమి చాలా చాలా మామూలుగా తీసుకుంది. నన్ను సముదాయించింది. తనకి నేనేమీ చెప్పక్కర్లేకుండానే చాలా అర్థమయ్యాయి. నిజానికి మేమేం మాట్లాడుకోలేదు సీమ గురించి. కాకపోతే తను చాలా ఆలోచించిందనుకుంటా.. చాలాసేపటి తరువాత 'వంశీ పిల్లలని కనకపోతే బాగుండును.' అంది."

"షూట్.. ఛీ జీవితం..." వంశీ మొహం జేవురించింది.

"ఈజీ.. తను మన ఫ్రెండ్. ఎంబరాస్మెంట్ లు జీవితంలో చాలా అవసరం. కొన్ని కొన్ని డైలమాలు క్లియర్ అయిపోతాయ్ వాటివల్ల. నేనే ఎగ్జాంపుల్. ఆ రోజు రవి వాళ్ళ పేరెంట్స్ కాల్ చేసి అంత అసహ్యంగా మాట్లాడి ఉండకపోతే.. నేను ఆ అబ్బాయిని వదులుకోలేక చాలా ఇబ్బంది పడేదాన్ని. ఇప్పుడు ఆనంద్ దాకా వచ్చేదాన్నే కాదు."

"రవి పేరెంట్స్ నీకు కాల్ చేసారా!! నాకెప్పుడూ చెప్పలేదేం?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

"మై లిటిల్ సీక్రెట్!" కళ్ళు చికిలించి నవ్వింది.

"ఓ చిన్న కన్ఫెషన్" నడుస్తున్నవాడల్లా ఆగి మహతివైపు చూస్తూ చెప్పాడు.

బాటిల్ ఎత్తి మంచినీళ్ళు తాగుతూ కళ్ళతోనే ఏవిటన్నట్టూ చూసింది.

"కొంచెం.. ఉహు.. చాలా జెలస్ అనిపించింది." తప్పుచేసినట్టూ చెప్పాడు.

"ఏంటీ? ఎవరి మీదా?" అర్థం కానట్టు అడిగింది.

"మీ మీదే.. నువ్వూ ఆనంద్. మస్ట్ టెల్ యూ.. వెరీ హేపీ ఫర్ యూ బోత్!"

"హహ్హహా... అదా! నో వర్రీస్.. ఆనంద్ రాకముందు నాకూ చాలా జంటల్ని చూస్తే ఇలాగే అనిపించేది." వంశీ భుజాన్ని తన భుజంతో ఢీకొడుతూ చెప్పింది అల్లరిగా.

మహతి చేతిలోంచి వాటర్ బాటిల్ తీసుకుంటూ నిజమా అన్నట్టు చూశాడు.

"నిజమా నిజమున్నరా.. గోడ మీద పాకుతున్న చీమల జంట మీద కూడా అసూయనిపించేది. నమ్మితీరాలి నువ్వు." గట్టిగా నవ్వేస్తూ చెప్పింది.

"సో... ఆ ఇంటివైపు వెళ్తున్నాం ఇప్పుడు. జస్ట్ మాట్లాడుదాం. తను వెళ్ళిపోతోందని నిన్న చెప్పినప్పుడు నీ ఫేస్ చూడాలసలు! ఫోటో తీసి గౌతమికి చూపిస్తే తనకి ఇట్టే అర్థమయిపోయేది విషయం." ఆటపట్టించింది.

"లేదు మహతీ. నువ్వనుకుంటున్నంత ఈజీ కాదీ సమస్య. ఒకరిగురించి ఒకరికి తెలిసినంత మాత్రాన సరిపోతుందా? ఏవో సవాలక్ష అనుకుంటాం. అన్నీ జరగవు. లీవిట్." మహతి ఇంటివైపు దారితీస్తూ చెప్పాడు.

దాదాపు ఇంటికి వచ్చేదాకా మహతి ఏమీ మాట్లాడలేదు. బయట పార్క్ చేసి ఉన్న బైక్ దగ్గర నిలబడి ఇక బయలుదేరుతానన్నట్టు చూశాడు.

"వాయేజర్ తెలుసా?" ఉన్నట్టుండి అడిగింది.

"ఉహూ.."

"సెవెంటీ సెవెన్ లో నాసా పంపించిన స్పేస్ క్రాఫ్ట్. వాయేజర్ వన్ అండ్ టూ.. వారం తేడాలో రెండు."

"విన్నానేమో.. ఊ.. పేరు విన్నట్టే ఉంది. చెప్పు." చేతులు కట్టుకుని నిలబడి వింటున్నట్టూ తలూపాడు.

"సోలార్ సిస్టమ్ ని దాటి వెళ్ళి ఎక్కడైనా లైఫ్ ఉందేమో చూడాలి. అదీ దాని మిషన్."

"ఊ.."

"అది వెళ్ళింది. చాలా దూరం.. దాదాపు ఆరువేల బిలియన్ కిలోమీటర్ల దూరం వెళ్ళాక వెనక్కి తిరిగి భూమి ఎలా ఉంటుందో ఫోటో తీయమన్నారు. తీసి పంపింది. ఆ ఫోటో పేరు "Pale Blue Dot" ఇంటికెళ్ళాక గూగుల్ చెయ్. ఓ వీడియో వస్తుంది. అది చూసి నాకు కాల్ చెయ్."

"సరే.."

"కాల్ చేస్తున్నావ్."

"యెస్.. వీడియో చూసి కాల్ చేస్తాను. దడుచుకోను కదా.. నాకసలే స్పేస్ అంటే భయం." నవ్వుతూ బైక్ స్టార్ట్ చేస్తూ అడిగాడు.

మాట్లాడకుండా రెండడుగులు వెనక్కి వేసి చెయ్యూపింది.

***

"వీడియో చూశావా?" అని ఫోన్ ఆన్సర్ చేస్తూనే అడుగుతుందనుకున్నాడు. అలా అడగలేదు మహతి.

"చెప్పు వంశీ." మహతి మాటల్లో ఎప్పుడూ లేని గాంభీర్యం.

"ఊ.. ఇంట్రస్టింగ్! మాటల్లో చెప్పలేని ఫీలింగ్. మన ఇంత చిన్నవాళ్ళ మా యూనివర్స్ లో..." ఏదో చెప్పబోయాడు.

"వంశీ.. కార్ల్ సాగన్ మాటలు రోజుల తరబడి నన్ను హాంట్ చేసాయి. ఆరువేల బిలియన్ కిలోమీటర్ల దూరం నుండి ఫోటో తీస్తే.. ఓ చిన్న స్పెక్ లా కనిపించింది మనముంటున్న ఇంత పెద్ద భూమీ. అలా ఫోటో తీయాలనిపించడం ఓ గొప్ప విషయమైతే.. దాని గురించి అతను చెప్పిన మాటలు ఉన్నాయ్ చూడు.. అవీ నాకు అద్భుతమనిపించినవి. *That Dot.That's home. That's us. On it everyone you love, everyone you know, everyone you ever heard of, every human being who ever was, lived out their lives.* ఆ ఫోటోలో కనిపిస్తున్న బుజ్జి నీలం చుక్క మన ఎర్త్. చిన్న అణువులో ఇంకా అతిచిన్న పార్టికల్స్ మనం. మన లైఫ్ అంతా ఆ చిన్న నీలం చుక్కలో ఉంది. అంతే. మన తెలివితేటలు చాలా గొప్పవి. సోలార్ సిస్టమ్ అవతల ఏముందా అని వెతికేంత గొప్పవి. ఏవేవో సాధించేస్తున్నాం. మంచిదే.. కానీ ఆఫ్టరాల్ మన జీవితం ఎంత వంశీ? అరవై ఏళ్ళు.. అది కూడా రోగాల్లేకుండా బతికితే. అప్పుడే సగం దాటేసాం. రాజీ పడుతూ, ముసుగులేసుకుంటూ.. ఇలా బతకాలా? ఇలా బతికేసి చచ్చిపోవాలా? ఇంతేనా లైఫ్? ప్రేమ లేకుండా.. ఈ శరీరాన్నీ, మనసునీ హింసించుకుంటూ బతకమనా ఇంత గొప్ప జన్మ ఎత్తింది? *In our obscurity – in all this vastness – there is no hint that help will come from elsewhere to save us from ourselves.*"

"నిజమే.. కానీ.."

వంశీ గొంతులో సందిగ్ధానికి ఒకే ఒక్క మాటతో చెక్ చెప్పేసింది మహతి.

"నీకున్నదీ ఒకే ఒక్క జీవితం వంశీ..."

***

ఇంకావుంది.

(రచయిత్రి బ్లాగు http://kothavakaya.blogspot.com/)

COMMENTS